

[Poul Hansen (Kalundborg).]

sig, som det er at styrke det militære beredskab samtidig med, at man fremdeles i disse lande ikke lader det synspunkt ude af betragtning, at også gode sociale forhold er et led i fredsberedskabet. Når jeg nævner dette, vil jeg gerne have lov til at pege på, hvorledes vi i den senere tid har modtaget efterretninger om de nye store byrder, som man pålægger sig f. eks. i De Forenede Stater, i England og i Norge. Jeg skal ikke nævne tallene, de turde være kendt. Ingen, der tænker nærmere over forholdene, kan have den opfattelse, at vi i Danmark kan lade, som om alt dette ikke vedkommer os. Både fordi vi er med i den solidaritet, som finder udtryk i en lang række nationers forsvarssamarbejde, men først og fremmest for vor egen skyld må også vi styrke og fremskynde opbygningen af såvel vort militære som vort civile forsvarsberedskab, således som det foreliggende lovforslag tager sigte på.

Det er allerede kraftig dementeret, at der herved skulle foreligge det, som man fra kommunistisk side prøver på at fortælle, dels at dette forslag skulle være udtryk for et amerikansk diktat, dels at det skulle være udslag af en amerikansk undertrykkelse af de europæiske folk — det sidste måtte man i hvert fald sige var en ejendommelig form for undertrykkelse, der gav sig udslag i, at man dels på det rent økonomiske område gennem Marshallhjælpens milliarder yder tilskud til Europas økonomiske og dermed sociale genopbygning, dels yder hjælp på det militære område gennem den støtte, som ydes på forskellige måder, og som også er af meget omfattende karakter, en støtte, som på begge områder må betales af de amerikanske borgere, og — det vil jeg gerne understrege — i Amerika støttes stærkt ikke mindst af den amerikanske fagbevægelse ud fra dens synspunkt om solidaritet med Europa.

Jeg forstår meget vel den kommunistiske holdning overfor det, vi nu behandler. Den har sin ganske bestemte hensigt, som ingen af os er i tvivl om. Hele den danske befolkning ved, at når kommunisterne siger fred, når de siger forbud mod atombomben, når de siger: ikke en øre til dansk militær, og når de foretager deres „fredsaktioner“, og hvad de iøvrigt gør i den retning, er det kun med eet mål for øje: at Danmark som andre demokratiske lande, i hvilke kommunisterne foretager sig det samme, skal gøres forsvarsløst og magtesløst. Man hører aldrig fra den side, at der rettes de samme aktioner mod den anden halvdel af verden, hvor de

militære byrder og den militære oprustning har en langt kraftigere karakter.

Jeg tror, det derved er tilstrækkelig belyst, hvad hensigten kan være for kommunisterne med deres aktion. Det er ikke danske interesser, som de hermed tjener. Altså, jeg forstår deres stilling, men jeg forstår det ikke, når andre kræfter, demokratiske danske kræfter, vil sige, at Danmark ikke magter at ofre de beløb på forsvarret, som regeringen gennem det foreliggende forslag har foreslået, og mener, at vi ikke skal gøre det.

En opgørelse fornylig i det engelske tidskrift „Economist“, gengivet i den danske dagspresse, viser, hvor stor en del af nationalindkomsten en række lande anvender til forsvarsformål. I spidsen ligger Sovjetunionen med 13 pct., derefter følger England med 7,4, Holland med 6,1, De Forenede Stater med 5,9 og derefter i rækkefølge nedad Tyrkiet, Frankrig, Italien, Sverige, Canada, Schweiz, Belgien, Norge og Danmark. Det opgives, at Danmark anvender 1,9 pct. af sin nationalindtægt til forsvarsformål. Lad nu være, at denne procent måske er beregnet lidt lavt — den kendsgerning bliver dog tilbage, at blandt de lande, her er tale om, indtager vi pladsen som det land, hvis forsvarsudgifter er forholdsvist lavest. Det ville vi måske under andre forhold betragte som en hædersplads; men jeg er ikke sikker på, at denne betragtning holder stik i dag. Når andre lande under indtryk af den verdenssituation, hvis alvor vi ikke skal skjule for den danske befolkning, nu forøger deres forsvarsbudgetter, så kan vi måske for landes vedkommende som England og De Forenede Stater og måske enkelte andre sige, at de har bedre råd, fordi deres nationalindkomst fordelt pr. indbygger er større, end den er her i landet, men når Norge har til hensigt at forøge sine forsvarsbevillinger med 250 mill. kr., så savner det enhver mening at hævde, at vi her i landet ikke magter at gennemføre det lovforslag, som er fremsat.

Det betyder en byrde, naturligvis, og man kan hævde, at det ville være bedre, om man kunne anvende pengene til andre ting, hvis forholdene i verden havde været således, at det ville have været forsvarligt. Man kan beklage, at verdensforholdene stiller sig, som de gør, men een ting kan man efter min opfattelse ikke. Man kan ikke hævde, at vi ikke er i stand til at yde dette beløb, at Danmarks økonomi ikke kan bære det, og at den sociale standard vil tage skade. I denne forbindelse synes jeg, det er på sin plads at minde om, at hvis det nordiske